

Kalp Gözümüzden Hallice

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2017

Şiirler tecelli ediyor İstanbul'un sarkacında bir hutbe tadında iken özlemin çağrısı. Sancılar da biçimleniyor hele ki aykırı bir yüklem tadında iken bağınaz özneler sandıklarının çok ötesinde kayboluyor güneş, gecenin tekelinde bir ay'a bir de yıldızlara düşmüşken yolu k/ayıp cümlelerimin.

Ayyuka çıkansa sadece rahmetin şekillendiği aykırı temennileri insanoğlunun hele ki ötekileştirdiği yalnızlığı da buyur etti mi şeytanın zimmetli sofrasına...

Adını konduramadıklarımız, adsızlığın bedeli iken beyitlerde saklı o heyecan bir nebze de olsa şefkat özlemi iken şiirlerin muğlak tınısı sanırsınız ki; sevme özürülü varlıklarımızdan müteşekkil evren.

Yorgun miladını evrenin...

Yorgun ellerini Tanrı'nın...

Yorgunluktan da öte oysa özlemini duyup da hala hangi akla hizmetse bağdaş kurduğumuz sevda masalları...

Melek yetilerin şeytan indinde bir yoksunluğa tabi olduğu; öfkeli rötuşların zaman aralığında satırlara yığıldığı; satırların arıttığı duyguların bile töhmet altında kaldığı hele ki körelmiş mizaçların un ufak ettiği hayal öbekleri sanki uzaklardan çağırın bir feryadı da mimlemişken zaman zaman hele ki öfke kontrolüne munis bir tınıda veryansın eden...

Soyut rakımlarda keşişen yollarımız yine ufuk özürülü bir rotada kaybolmuşluğumuzla namert kahkahalara sığınıp da sığırdıramazken benliğimizi yere göğe ve çatal sesinde yoksunluğun; kör yetilerinde bilinenin bir de nahoş bir mağlubiyet iken pişmanlık duyulası hele ki tekelinde kalmışlığı o kırık tekerin devindiği mahrem bir yargı iken beyitlerin sağanağında bir de örselendik mi...

Kalp gözümüzden hallice.

Aşka dönük gönlün her nasılsa soyut bir ritüelde istiflediği sayısız bakış açısı üstelik minval addedilen bir tınıyı yok saymak yine duygu pazarında ümmeti kayıp dinlerin kayıp frekansı ile gölgelendiğimiz o gayri meşru meşrep.

Biz ki sizlerden yoksun.

Siz ki onlar özürlü.

Onlar ki kayıp kıtaların ayıp şarkısı.

Ve temennimiz odur ki; kayıtsız şartsız şerh düşsün Tanrı tüm zamirleri bir imgelem mahiyetinde gözüne soka soka insanlığın nifak sokulan tüm illet mazeretleri de yok saydığımız kadar yok sayılmadığımız...

İkilikli telaşlar ürüyor sonsuz bir kıvılcım iken seyirlik bir yangına dönüşen. Zamansız ikballeri var madem rahminde doğa'nın güfteler kadar da sancılı sancağını diktiğim her şiir.

Ilımlı kanım, ılıman kandıklarım, ilintisiz belki de hissettiklerim hele ki zuhur eden hüznü katlayıp da postaya verdim mi hele ki varış adresi dünden menzilde saklıyken.

Öbürsüz düşler mi ne belki de soyut bir recm yine menfi bir ruhu müspet bir ikramla şereflendirip bir de dolduruşa getirdiniz mi...

Sağanağın ritminde soluksuz damlalar.

Damlaların eriştiği gölette sağanak mağduru karıncalar.

Karıncı kararınca yüklendiklerimiz yine bir karartı hani o izdüşümü var ya: bayat gecenin ertesi taze ekmek tadında... zannımca demenin mağduriyeti belki de masum bir şarkıyı uğurlamak gidenin peşi sıra.

Hepsi mi hiç biri mi yoksa hepsi addedilen yine boş bir teneke kutuda yankılanırken bir görev addedip bir de huzuru nakşedip hele ki kehanet erbabı falcı kadının sunumu iken beyaz papatya.

Oynak düşler düşüşe geçti mi, sarmalında hicap etti mi ömür dünü andan soyutlama becerisini yitirip de yarın bellediğini dünden tasavvur etmişken...

Zabıta memuru adeta her şiirin penceresine astığım şanlı bayrağı yine yürek mağdursa ve de mağrur... sonrası ise çetele tutup, esnetmek kaygıları.

Cümle yangınlarım cümleten heba olsa da cürüm yüklü nidalarda soluklansam zamansız ve arsız bir imgeyi yad etsem her kusuru ayıp bellediğim; her ayıbı sır; sırrı serpinti aynasız hükümleri de aryalara yığdığım...

Bir nifakta kayıtlı öfke; sevginin kehanet bildirgesine kondurduğum buse olsa da tek takıntım bir rahleye asıyorum iç sesimi, asıl kopyamı çoğaltıyorum gün ve gün; hazan serpintisinde bahar ekiyorum; baharsa bağrımda saklı tuttuğum irsi dökümü belki de babadan yadigâr.

Z/amirler nasıl da göreceli hele ki zan altında ise ifrata da kaçmadan soru sormayı görev bellemek ki kifayetsizliğin muhatabı iken sessizliğe konuşlu bir mihrabı matemle boyayıp ifa etmek yine delik deşik ruhun da küpeştesinde lezzetli bir ikram iken şiirin hikâyesi ve kenetlendiğimiz ama kilit de vuramadıklarımız...